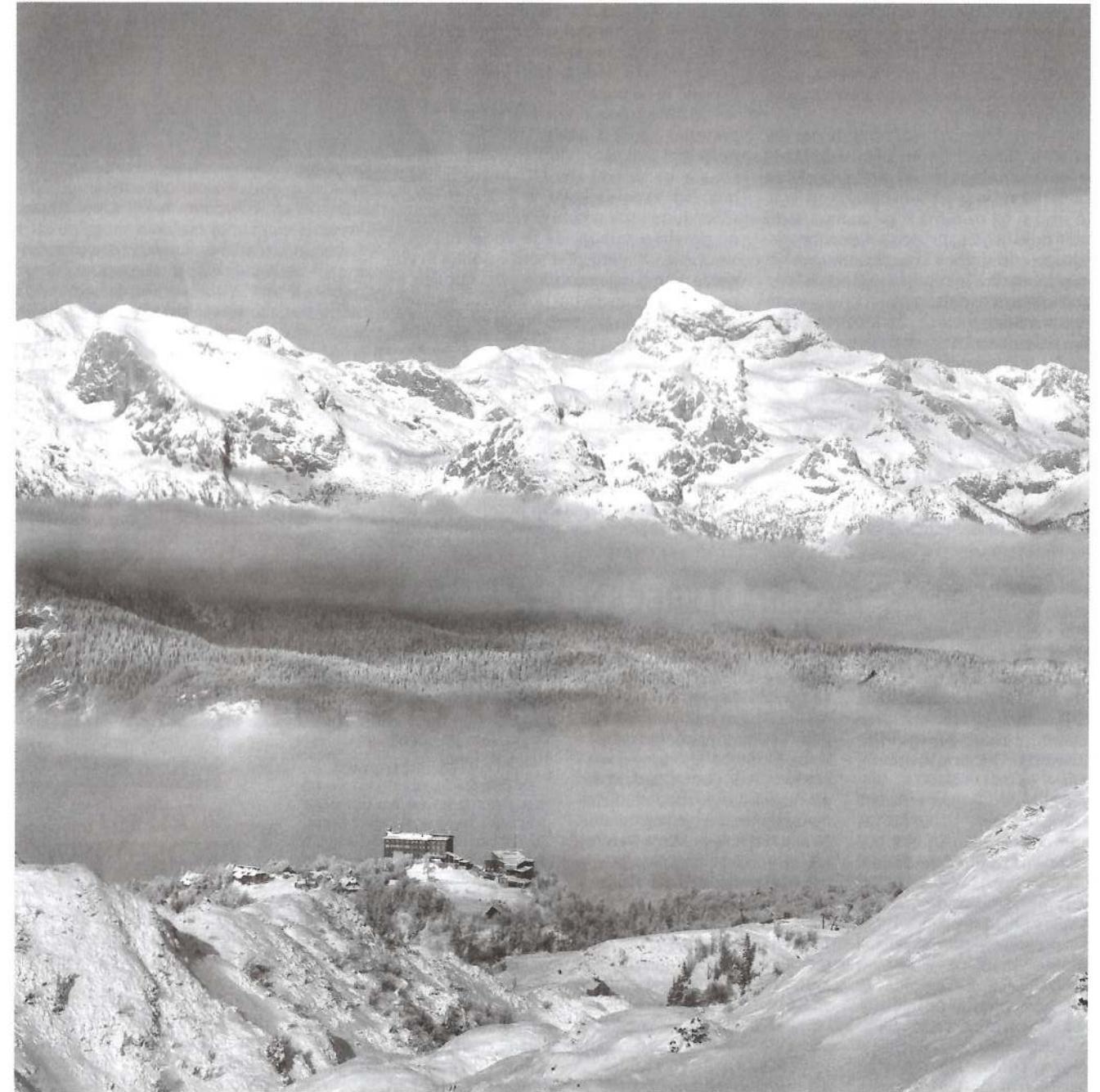

RACA

SCIJ Ski Club International des Journalistes
Slovenska sekacija novinarjev smučarjev

2010

**43. SREČANJE SCIJ SLOVENIJE -
DRUŠTVA NOVINARJEV ŠPORTNIKOV
SLOVENIJE**

VOGEL, 7. do 13. marca 2010

BOHINJ
www.bohinj.si

OBČINA
BOHINJ

VOGEL
SKI CENTER

VIVA VOGL 2010

Drage in dragi moji, zdaj gre zares! Probleme, predvsem službene, brez katerih kot da v teh zopnih časih sploh ne gre več, nepreklicno pustite doma. Namesto ta gmašnih gvantov, kravat in salonarjev, ki vam bodo poldružni kilometri nad morjem povsem odveč, raje vzemite s seboj dodatno porcijsko dobre volje, neustavljive želje po druženju, strpnosti, drugačnosti, ljubezni ... Skratka, naj vas (nas!) vsaj od 7. do 13. marca, torej vse dni našega 43. skijevskega srečanja, vodi le pozitivna energija.

Kvačkanje brez vzorca?! Sploh ne. Ne pozabimo namreč, da je (bila) uspešnost prav vsakega našega zimskega smučarskega srečanja najprej in predvsem odvisna od tega, kako smo si ga oziroma si ga znamo sami narediti prijetnega, uspešnega, nepozabnega. Vse drugo – od dolžine in nagiba smučarskih prog, udobnosti žičnic, prijaznosti hotelskega in gostinskega osebja, razmerja med vodo in vinom v brizgancu ... do debeline odeje – tako tiste na smučišču kot tiste v hotelski postelji -, ter vremena – je le pik na i oziroma presežek v združju, ki ga vedno lahko pričara le **homo skizius**.

Bo pa teh presežkov tudi na Voglu dovolj, **četrti bat!**

Od leta 1968, ko se je v Mariboru začela naša novinarsko-smučarko-športna zgodba o uspehu, se Voglu oziroma Bohinju letos ponudimo gostiti že šestič (1971, 1976, 1980

– Kobla, 1993 in 2002). In ni naključje, da smučarsko središče nad našim največjim jezerom prodajajo pod sloganom **Vogel - kot v pravljici**. Saj leži v kraljestvu zlatoroga! Odet je z enkratno kuliso, v osrčju zaščitenega območja Triglavskega naravnega parka. Kar pa je dobro in slabo hkrati, saj narodni park središču ne da dihati. Načrti, da bi Vogel postal največje slovensko smučarsko središče takoj (pre)dolgo ostajajo le na papirju.

Pozitivno energijo, ki jo bomo torej prinesli s seboj iz doline (zmenjeno?!), bo vsekakor dopolniljevala smuka na dovolj debeli snežni

preprogi in to v okolju, ki je z vseh strani obkroženo s slikovitimi gorami, zato mnogi ne pravimo zaman, da je Vogel najlepše smučišče na svetu. (Ker sem v Bohinj in Vogel že od nekdaj neozdravljivo zaljubljen, in preprosto ne znam biti povsem objektiven, naj mi bo, milo prosim, malce pretiravanja dovoljenega.)

Drage račke in racaki, če na Voglu niste bili že vrsto let, boste gori na gori prijetno presenečeni. Novo štete se je za to središče začelo leta 2001 z novo gondolo in se nadaljevalo pred dvema letoma z novima štirisedžnicama. Proge so vedno vzorno urejene, ljubitelji deskanja imajo svoj snežni park, bistveno bogatejša je gostinska ponudba ... In da ne naštevam še vseh drugih

Veselimo se srečanja z vami!

Tine Guzej Makuc
v imenu (in pooblastilu)
organizacijskega odbora Vogel 2010

PROGRAM SREČANJA

Osnovni in okvirni program letosnjega srečanja boste prebrali v naslednjih vrsticah. Raca dodaja le: to še ni vse. Pustite se presejeti z iznajdljivostjo in inventivnostjo Tinčka in njegovih. V osnovi pa bo takole:

NEDELJA, 7.: Prihod od 15.00 ure do najkasneje 18.00, ko vas na goro popelje zadnja gondola. V SKI hotelu na Voglu dobrodošlica; 19.00: Otvoritev srečanja; 20.00: Po večerji nadaljujemo v gostišču Viharnik, v prijetno, planinsko goštino preurejeni zgornji postaji gondolske vzpenjače.

PONEDELJEK, 8.: Dopoldne in poldne bomo smučali po mili volji. Za kratek čas si bomo oddahnili ob 13.00 uri, ko nam bo s pohorskim loncem in s pohorskim domaćim kruhom postregla Helena Kresnik – Pažkova iz **Gostilne Pri lipi**, na Muti. Zvečer šaljiva skakalna tekmo, ki nam jo pripravlja **Ski servis Finžgar**.

TOREK, 9.: Še en dan uživanja na smučeh vse do **13.00 uri**, ko bo dal komando za premor **Capi z ekipo gostišča Lovenjak**, ki nam bo lakoto potešila z bogračem in še čim. Popoldne še zadnji preiskus smuči tekmo.

SREDA, 10.00: Štart veleslalomu na smučišču Kratki plaz. **13.00:** razvajala nas bo **Hiša kulinarice Jezeršek** s tipično slovenskim klosilom: Arvajeve kranjske klobase in pražen krompir. Poskusili bomo njihov domači sok Matic, predstavili pa nam bodo tudi medene napitki iz svojega programa.

17.00: Naš kolega **Mirče Danilov** tokrat ne bo pripravil pasulja, ampak nam poslal tak naše druženje z baklavami. **17.30:** Volilni občni zbor ...

ČETRTEK, 11. 9.30: Odhod z gondolo v dolino in ob **10.00 z avtobusom na Pokljuko**. V novem Športnem centru Pokljuka se bodo začele priprave na tekaško preiskušnjo. Pomagal bo Tekaški servis SOKLIC iz Rateč. **13.00:** Štart državnega prvenstva v tekih. Takoj po tekmi se odpravimo na koso v prenovljeni **Šport hotel Pokljuka**. Za nas bo skrbel Jože Resman iz Triglavskega naravnega parka. Na povratku se bomo ustavili v Bohinjski Bistrici. Najprej je na vrsti **Bohinj Park EKO Hotel** z vodnim parkom. Predvidoma ob 16.00 uri imamo na voljo 3 ure kopanja in 3 ure bowlinga. Približno ob **19.00** uri nas bo pozdravil **župan občine** SCIJ Slovenija prihodnje leto.

PISMO PREDSEDNIKA

Dragi prijatelji,

Zelo sem hvaležen za ponovno izvolitev na mesto predsednika SCIJ pretekli mesec na zasedanju generalne skupščine v Maroku. To vidim kot potrditev politike prenove našega združenja, ki se je začela tekom mojega prvega mandata in ki jo nameravam peljati tudi v prihodnje.

Vaše zaupanje vame je še toliko bolj dragoceno zaradi zelo sposobnega protikandidata Fredricka Wallaca, ki je imel pravljne argumente, in tesnega izida glasovanja (18 – 15), kar je jasen znak, da moramo prisluhniti skrbem in predlogom nacionalnih sekcij, predvsem pa bolj učinkovito komunicirati z vsemi člani.

V KRALJESTVU ZLATOROGA

Na tem že delamo, saj bomo v roku dveh tednov na spletni strani objavili zapisnik našega sestanka, čemur bo sledila uvedba spletne razprave o predlogih amandmajev k našemu Statutu, o katerih bomo odločali na našem naslednjem srečanju.

A ponovno moram za pomoč prosiši vodje, da poskrbijo, da vsi dobijo kopije e-mailov in da svoje člane spodbujajo k sodelovanju ter podajanju mnenj in predlogov: SCIJ namreč obstaja in deluje vse leto, ne samo med našimi zimskimi srečanjimi.

Zadnje izmed njih v Oukaimedenu in Marakešu lahko, kljub nekaterim težavam iz preteklosti in nekaterim, ki so se pojavile sproti, označimo kot zelo uspešno, za kar gre velika Zahvala herojskim prizadevanjem Betty Cleeren in celotnemu belgijsko-maroškemu organizacijskemu odboru.

Želel bi vas opozoriti na še en poseben uspeh 56. generalne skupščine, in sicer veliko število držav, ki so se potegovale za organizacijo naših naslednjih srečanj. V Argentini bo še letos avgusta/septembra potekalo 57. zasedanje, 58. srečanje bo februarja 2011 v Kanadi, Turčiji pa je bila potrjena kot organizatorka za leto 2012. Svoje kandidature za prihodja zimska srečanja so podale Hrvaška, Švica in Slovenija, za potenčno pa potekajo dogovori s Španijo in Slovaško.

Turčija 2012 bo novost za SCIJ in toplu pozdravljam zelo resno delo njihovega nacionalnega SCIJ-a, ki upošteva vse naše kriterije in katerega 59. srečanje bo zagotovo prav tako nepozabno kot naše zadnje v Maroku.

Vse to dokazuje, da je SCIJ ponovno »dobrega zdravja«, kar je, vsaj deloma, tudi rezultat prizadevanj mednarodnega odbora v zadnjih nekaj letih, zato mi dovolite, da omenim pet članov, ki skupaj z menoj sestavljajo mednarodni odbor SCIJ in katerih trud za naše združenje je redko priznan: hvala Anna, Uroš, Ramón, Patrick in Roberto!

Hvala še enkrat tudi vsem vam, dragi vodje in člani, za vaše zaupanje. Upam, da boste sodelovali z mednarodnim odborom in s svojimi ekipami ter se udeležili naših naslednjih treh čudovitih srečanj v Argentini, Kanadi in Turčiji, saj s tem vzdržujemo prijateljstvo pravih medijskih profesionalcev, ki jih družijo ljubezen do gora in užitka smučanja ter strast do novinarskega dela.

Iskreno vaš,
Miguel Aquiso

Tomaž Šumi

kolikor ga je bilo lani ob tem času, a ga je vsekakor dovolj za prijetno smuko vse do doline in to tako po urejenih belih površinah kot zunaj njih - Vogel je raj za avantur željne adrenalinske odvisne, ki imajo na nogah širše smuči, v glavah pa fiksno idejo, da je tisto »ta pravok« le smuka po brezpotjih, pot do orgazma pa v celcu do pasu.

Na Voglu se bomo tako lahko smučali, deskali, dřičali, kotali na progah, ki se jih skupaj nabere za 18 kilometrov in še devetnajstega pol. Vsaj toliko ali še raje nekaj več pa je brezpotij, kjer zdaj kraljujejo le turni smučarji in frirajderji, torej terenov, ki jih bodo, bojimo se da ne v tako bližnji prihodnosti, povzovale nove žičnične naprave. Zaenkrat se moramo zadovoljiti z dvema sodobnima 4-sedežnicama. (Brunarica nas potegne le iz luknje namesto nekdanjih krožničkov, veliko več pa zaleže tista, ki je obdržala ime Orlove glave, in je dolga 1.300 metrov), s tremi vlečnicami (Storeč, Konta in Kratki plaz) ter dvosedžnico Zadnji Vogel (dolžine 1.300 m) in muzejsko enosedo Šijo (1.300 m).

In ko smo enkrat že na Šiji, ki je 1.800 m nad morjem, se lahko po eni od skupno 14 prog spustimo na Zadnji Vogel in po Zagarevemu grabnu naprej v dolino, kjer se po 6.800 dolžinskih in blizu 1.300 prevoženih višinskih metrih ustavijo ob spodnji gondolski postaji. In ponavljamo zgodbo, dokler nismo preveč utrujeni: najsodob-

nejša gondola, ki sprejme 80 ljudi in na uro prepelje 950 smučarjev na uro, nas po 956 premaganih višinskih metrih v nekaj minutah spet popelje na 1.535 m visoko zgornjo gondolsko postajo. (Kot zanimivost vam še izdajmo, da se gondolski kabini srečata skoraj do metra natančno na nadmorski višini 1.000 m, in prav tedaj se v vse svoji veličini prvič pokaže vrh Triglava, torej gore, ki se ves čas bahavo ponuja pogledom povsod na Voglu.)

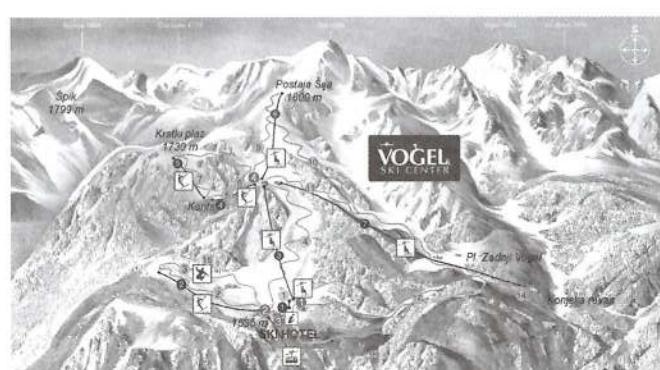
Usodni panoramski Viharnik

Zgornjo gondolsko postajo so uredili v atraktivno panoramsko obrekčevalnico, za katero upamo staviti, da bo za marsikaterega udeleženca 43. srečanja smučarsko središče.

Zajtrkovali in večerjali bomo v SKI hotelu, opoldne se bomo z dobrotami naših gostiteljev pod budnim očesom našega gurmanskega organizatorja Džerija maštali kar na snegu (ki je na Voglu le naraven!), najpogosteje verjetno kar na ploščadi pred Viharnikom, ki je tudi prijetno zbirališče in točka, kjer na Voglu sicer skrbijo za animacijo obiskovalcev. Med smukom se bomo zagotovo zelo radi ustavljali še v restavraciji Orlove glave, kjer je iz hodiščna postaja enosed na Šijo. Za hitro pogasitev žeje je primeren tudi bar – gondola Ruševec ob spodnji postaji Zadnjega Vogla. Nasproti snežnega parka je še bar Macesen, nad njim pa sta Merjasec in Ruša. Tudi na spodnji gondolski postaji se lahko okrepečate v baru Macesen. Ob njem pa je tudi športna trgovina.

Več in podrobnejše še v drugih prispevkih naše in vaše Race.

MACCU

JEDLI BOMO VEČKRAT

Tudi letos bomo na Voglu, na 43. srečanju SCIJ (spet) jedli in to dobro, Jedli bomo večkrat - opoldne, tudi kdaj popoldne, pa zvečer in tudi kdaj ponoči. Vmes boste lahko glodali suh kruh, če boste hoteli. Gre k refošku. Če ga boste imeli.

V ponedeljek 8. marca nas bo s svojim pohorskim loncem spet obiskala **Helena Kresnik - Pažkova** iz Gostilne Pri lipi na Muti. Poleg »lonca« bo pripeljala tudi pohorski kruh. Da bo kosilo pravočasno, vemo, pa tudi to vemo, da bo hitro končano, saj Helena tako rada smuča, da bo stregla ne samo s pancarji na nogah, ampak tudi s smučarsko palico v roki. Reda radi.

V torek 9. marca bo prišepalo njegovo prekmursko kraljevo veličanstvo, sam presvetli Capi. Za mlajše, to je Boris Cipot, s seboj pa bo pripeljal ne samo osebje **gostilne Lovenjak**, ki bo postreglo z odličnim bogarcem, in s svojo Urško. Če bo prišel tudi Halgato band še ne ve, upa pa, da bo.

Sreda 9. marca. Takrat je tekma v veleslalomu, na Vogel pa

bo prišel najstarejši, naslednik dinastije **Jezeršek - Jure**. Jezerški so doma iz Sore pri Medvodah, del imperija pa imajo tudi v vasi Brnik. Kot se za Jezerške, le kdo ne pozna šefa Francija in njegovih štirih sinov spodbobi, nam bodo postregli s pravim kmečkim kosirom. S kranjskimi klobasami - zajamčeno Arvajevimi - pa s praženim krompirjem in tako naprej. Pred večerjo se bomo posladkali. Prijatelj **Mirče Danilov**, ki je v Skopju gostilničar (točneje, zdaj je to njegov sin) in novinar bo imel popoldan, prosto po makedonsko Sladkata na Mirčeta. Da ne bi kdo mislil, da je to pravilno makedonsko? Ponujal bo, poleg svojega tradicionalnega ajvarja še makedonske slaščice, predvsem baklave.

V četrtek 11. marca bodo nekateri lačni. Prav jim je. Slišal sem, da bo večina skiževcev odpotovala na Pokljuko, kjer bo okoli 13. ure tekaška tekma, nakar gremo v obnovljeni Šport hotel, kjer bo kosilo. Tisti, ki bodo ostali doma, se bodo morali znajti sami, kajti po skiževskih pravilih je tek enakovreden ve-

leslalomu, zato kosila na Voglu ne bo. Po kosilu bomo odvozili v Bohinjsko Bistrico, kjer bo na vrsti triurno brezplačno kopanje v tamkajšnjem plavalnem centru, pa tudi dvourno brezplačno bowlanje v novem Park hotelu. Po zaključku se bomo srečali z bohinjskimi domačini, ki nam bodo postregli s sirom in drugimi dobrotami. Toda to ni vse. Ko bodo prišli spet domov nas bo okoli 22. ure čakal Luka Škoberne. S svojo tradicionalno dobro štajersko kislo juho. Luka pač nikoli ne zataji svojih korenin, pa čeprav je že skoraj vse življenje v močvirju.

JERRY-DŽERI-ŽERI

USTVARJALNOST OBLIKUJE NAŠE USPEHE.

KREATIVA

ŽIVIMO NAŠE VREDNOTE.

Poslovna skupina Sava

NIKOLO NI VEČ

Dragi Nikola, na lanskem smučarskem druženju v Cerknem si si pred veleslalomom dobre volje nadel štartno številko 55 in se pogumno pognal po strmini med vratci. Le kdo med nami, ki smo se družili v Cerknem in še tri mesece kasneje na Kriteriju zadnjega snega v Bovcu, bi lahko pomis�il, da je bilo to zadnjič. Nihče.

Zato nas je nekaj mesecev kasneje toliko bolj prizadelo novica, da te ne bo nikoli več med nas. Kruta bolezen je zmagala v kratkem času in v naših vrstah je spet zavladala vrzel. Nikola, več deset let si bil naš stanovski kolega, naš prijatelj, mnogim tudi vzornik, pa naj je šlo za novinarstvo ali za krepitev skiževskega duha. In tak boš ostal v našem spominu. Hvala ti za vse lepe trenutke, ki smo jih preživeli s teboj.

Meta Verbič

JOJOTOV ŽIVLJENJSKO DELO

Če za koga, potem za Jožeta Pogačnika, upokojenega športnega novinarja in dolgoletnega urednika športne redakcije Dnevnika, zagotovo velja, da ima šport še prav posebej rad. Tega ni v vseh možnih oblikah izkazoval samo ves svoj novinarski delovni vek pri Dnevniku, kajti šport je bil od malih nog njegov način življenja. To seveda ne pomeni, da zaradi privrženosti najpomembnejši postranski stvari na svetu ne bi zmogel vsakokrat, ko je bilo treba, vzpostavil do športa in njegovih akterjev potrebne kritične distanse. Res pa je, da je bil tako kot večina njegovih kolegov najšrečnejši človek na svetu, kadar je lahko pisal o uspešnih nastopih slovenskih športnic in športnikov.

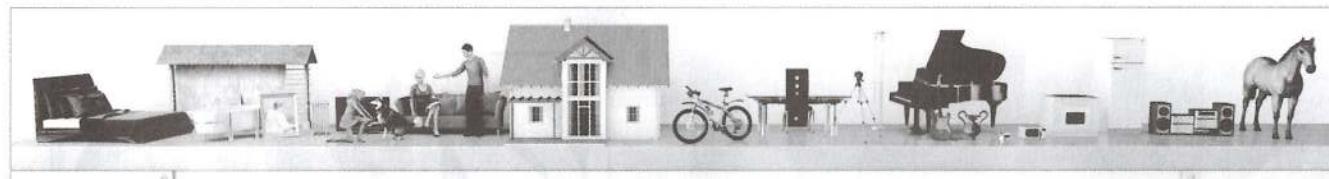
Na srečo se je med njegovo dolgoletno kariero nanizalo kar veliko prijetnih dogodkov in športnih vrhuncev slovenskih športnih zvezdnikov in zvezdnic, ki jih je med drugim

spremljal celovito, tudi kot navdušen gledalec hokejskih, košarkarskih in nogometnih tekem. Skratka, kadar se je mu ponudila priložnost, je Jojo, kot mu pravimo kolegi, zagotovil sedel na tribunah športnih dvoran in štadionov po Sloveniji in na tujem. To mu je širilo obzorje, da je lahko pronicljivo komentiral dogajanje v slovenskem športu ter kazal na njegove slabosti in vrline.

Novinarski kolegi ga kajpak dobro poznamo tudi kot odličnega alpskega smučarja, ki je uspešno branil naše barve tudi na več svetovnih novinarskih prvenstvih (SCIJ). Vseskozi je bil Jojo pripravljen tudi dejavno sodelovati v Društvu športnih novinarjev Slovenije, ki je tudi predlagalo odboru za podeljevanje Bloukovih priznanj, naj ga nagradi za življenjsko delo v športnem novinarstvu. Iskrene čestitke za priznanje, Jojo!

Oto Giacomelli

Vse na eni polici

Dom AS, najsodobnejše premoženjsko zavarovanje za dom in družino

Hitro in preprosto zavarujete z eno samo polico svoj dom s premičninami, družinske člane in še veliko več z najsodobnejšim premoženjskim zavarovanjem Dom AS.

Ob sklenitvi zavarovanja boste brezplačno prejeli še Stanovalniško asistenco CORIS, ki vam 24 ur na dan zagotavlja hitro in učinkovito pomoč v nujnih primerih.

HODRA STEVSKA
0801110
www.adriatic-slovenica.si

AdriaticSlovenica **as**
Zavarovalna družba d.d. • Članica Skupine KDI Group

Takole me je ujela med tekom Darinka

KJE JE TVOJ KOMBI?!

Tokrat ne gre za tisti kombi, ki ga običajno na prizorišča svetovnih novinarskih srečanj, polnega dobrota, vozi Uroš. Dasiravno bi njegov kombi bržčki morali pred odhodom še bolj napolniti, če bolj kritično ocenim napore italijanskih kolegov, na SCIJ-evem lanskem srečanju v Abetoneju. Gre za kombi, po katerem je nenehno povpraševal donedavno še tako rekoč brat, danes pa skorajda sosed, Momo Jelovac, katerever sem že prvi »spoznavnik« večer nakazal možnost, da po nekatere (mnoge) izmed nas lahko kaj kmalu pride pogrebni kombi, glede na stanja starih znancev, v kakršnih nas danes vidijo mladenke in mladci. Tem ugotovitvam so prikimavali celo kolegi Hrvati, ki me poznajo še iz časov bratske delitve okoljskih morskih in cloveških blagodati.

In res, v Italiji je bilo bolj malo paše za moške oči (izvzemam le tradicionalne lepotice iz Izraela)

tako buljil in napenjal oči, videti ni bilo ničesar. Megla, dež in vmes še nekaj snežink je vse, kar je ostalo v očeh najbolj globokega spomina. Takšno vreme nas je, žal, spremljalo vse do takratnega petka in bližnjega slovesa, ko smo se prebudili v prelesten dan, ki naj bi odtehal vse, v tekmovanju in druženju usmerjene napore. Vmes pa se je dogajalo.

Že ob prihodu smo bili blaženih nasmehov, da smo uspeli najti in priti v Abetone - »vukojebino«, skrito sredi italijanskega škornja, nekje v višini zaponke privrhnu meč

in daleč od pogledov na bedrca ali celo dolinice med njimi, ki bi jih lahko predstavljale Alpe, in skrito tudi od morij okrog Riminija na vzhodu ali Genove na zahodu, ki bi jih lahko celo videli, če bi splezali nekaj tisoč metrov višje. In takrat sem spoznal, kaj je vodilo svetovno znanega smučarja in kolesarja, ki se kliče Zeno Colo, da je postal svetovno znan. Naporji, potrebeni, da je našel izhodne poti iz, s slabimi cestami povezanih krajev, so bili zagotovo izjemni in posledično so bili izjemni tudi njegovi športni dosežki.

S prispetjem je garmin odigral svojo vlogo, odsihmal pa je bil povsem nekoristen s svojim preračunavanjem in iskanjem »stranpoti«, saj je zanje skrbel vsak sam, če se je hotel izogniti lenobnim posedanjem po hotelski avli ali večernemu brušenju podplatov, za kar so skrbeli DJ-ji v diskoteki. Naša, vedno široka in odlično razpoložena druština z Majo, Darinko, Petro, Tino, žal le nekaj dni tudi Albinco in kolegi Uho, Milošem, Urošem, Davorinom, Dejanom in Tofom, je kaj kmalu odkrila spodbobnega krajevnega gostinca in mu omogočila plačilo davkov tudi v gospodarsko težjem času, ki se je že takrat napovedoval. V izogib debelosti pa smo znali v lokalnu preživeti tudi dlje od predvidene pol urice in preskočiti tople obroke.

Tekmovalno mrzlico je v Abetoneju popolnoma zamenjala sproščenost vseh in slehernika. Odličnim pripravam, v megli in snegu pa fantastičnim nastopom, so sledili številni uspehi in v naših rokah so se znašle s stotinkami priborjene obarvane kristalne kapljice, ki so jih bili najbolj veseli Darinka, Tina in Miloš, posebej pa Uha, ki ni in ni mogel verjeti, da smo tako dobiti. Tisti prelestni petek, ko smo lahko opazili, da imajo za razvoj smučanja na voljo še obilo terenov, pa smo lahko

Nasmejana zmagovalca

PRISTOQ

tudi v celoti prikazali smučarske vrline brez bojazni, da se bomo izgubili.

Sicer pa ne bo preveč, če zapisem, da je bilo srečanje v Italiji popestreno z obiskom tovarne Ferrarijev v Maranelli, kamor smo se vozili kar nekaj ur, da smo bili deležni njihove pogostitve v tovarniški menzi. Po fascinantnem ogledu tamkajšnjega muzeja bolidov smo povečerjali skupaj izdelovalci in kreatorji prestižnih jeklenih konj. Nameraval sem kupiti kakšnega, z napako sicer, pa sem naročilo preklicil takoj, ko sem bil poučen, da je dobavni rok za slehernega dolg najmanj eno leto, na tistega z napako pa bi bil primoran čakati vsaj do svoje pozne starosti.

Najbolj pa je naša ekipa žarela

ob tradicionalnem nacionalnem večeru, saj z gotovostjo lahko zatrdirim, da med udeleženci ni bilo nikogar, ki ne bi preizkusil dobrot slovenske kuhinje in mi ob rezjanu pršuta izmaknil odrezanega koščka kar z noževe konice. Ne vem, s čim so stregli pri ostalih mizah, saj nisem bil pripuščen k tovrstnemu početju, kar našemu vodstvu še danes krepko zamerim.

Skratka, tudi druženje v Abetoneju je minilo v zadovoljstvu in s priokusom uspešnosti, kakršnih je slovenski novinarski ceh vajen, bržčas pa bi znali organizatorjem svetovati, naj za prihodnja tovrstna srečanja poskrbe vsaj za boljše vreme, če jim že drugače ni šlo vse po načrtih. Vse nas namreč čaka tisti nebodigatretva kombi. Korenček

BOHINJ PARK HOTEL

<http://dl.getdropbox.com/u/1635487/BohinjParkEKOHotelPHOTOS.zip>

gorenje

Borovničke – simbol mednarodnega SCIJ

»Borovničke« – sedež izgovorjen s tolikšno ljubeznijo ter s francoskim, angleškim, italijanskim, nemškim, srbskim, hrvaškim, slovaškim in cerkljanskim naglasom, je bil poleg Binetovega, simbol cerkljanske smučarje (tudi drugod ni bilo nič slabše). Večjezično (predvsem zabavno) popolno uporabnost oplemenitenega gozdnega sedeža, bi glede na popularnost kazalo položiti v kljun svetovne račje družine. Borovničkina vejica – kako univerzalen simbol vabila na veselo druženje!

Poslovna skupina Sava

6 kod

skodelica
1001 CVET, dve barvi:
oranžna, bordo rdeča

15 kod

dekorativni prt
1001 CVET, tri barve:
oranžna, bordo rdeča
in pastelna

25 kod

grelnik za vodo
1001 CVET
ali nahrbtrnik
1001 CVET

Tisoč in en čaj
za tisoč in en trenutek.

*Prelijte,
popijte in se
obdarite!*

Cvetovi, ki dišijo celo zimo ...

Tako preprosto je pripraviti
aromatičen in zdrav napitek, ki nas
pogreje, osveži, odježa, razvedri,
pomiri ... In zdaj vas tudi obdarí.

Več informacij poiščite na prodajnih mestih ali na www.1001cvet.com.

Letošnji dobitniki pokalov so imeli kaj spraviti v kovčke

ZA KOLAJNE NAM NI BILO TREBA BARANTATI

Strinjali se boste, da prvega ne pozabiš nikoli. Tudi prvega mednarodnega srečanja novinarjev smučarjev ne, sploh če te nanj zvlečejto v Afriko. Letošnje SCIJ-evo srečanje je bilo 56. po vrsti in prvo na afriških tleh, kakšnih 200 novinarjev iz 33 držav sveta pa sta gostila Marakeš in vasica Oukaïmeden v Visokem Atlasu, ki se lahko pohvali z najvišje ležečim smučiščem na črni celini.

Slovenske barve je tokrat zastopala devetčlanska ekipa v sestavi **Tone Fornezzi - Tof, Jože Jerman - Jerry, Ingrid Kašča Bucik, Vlado Krejač - Uha** (kapetan), **Marjeta Matvoz Šoštarič, Blaž Močnik, Uroš Šoštarič, Meta Verbič** in moja malenkost **Špela Kranjc**, ki jo je kot rokrika doletela dolžnost, da spiše naslednje vrstice.

Odsejada se je začela 23. januarja zgodaj zjutraj na tržaškem letališču Ronchi, od koder smo najprej poleteli do Rima ter se tam v družbi že bolj temnih, v rute, ogrinjalj in čepice odetih sopotnikov vkrcali na letalo za Casablanco. V enem najbolj evropskih mest v Afriki smo pristali kakšne tri ure kasneje, s tem da nam je eno urico šenkala menjava časovnega pasu. Fensi! Predstavniki organizatorjev, maroškega in belgijskega SCIJ-a, so nas najprej poslali na avtobusni ogled mesta. Da se ne bi preveč razvadili v kratkih rokavih, se je seveda moralno na hitro poobračati,

ohladiti in vlti. Vrhunec Casablance bi tako verjetno bilo fotografiranje pred veliko mošejo Hasana II (tretjo največjo mošejo na svetu z najvišjim, 210-metrskim minaretom), a je Uha s svojo vztrajnostjo dosegel obisk lokalnega Rick's cafe, kjer so snemali kulturni film Casablanca. Po nekaj urah, smo se skupaj z drugimi udeleženci srečanja nagneti v avtobus, ki nas je odpeljal v 250 km oddaljen Marakeš. V počitniškem kompleksu na obrobju milionskega mesta, smo bili praktično edini gostje, saj večina tovrstnih objektov v tem delu leta sploh ne obratuje. Žal tudi lokalčki v njihovi domeni ne, tako da je bilo pred spanjem nemogoče dobiti že čaj, vodo ali sok, da o alkoholnih zvarkih sploh ne zgubljam besed. Fensi! Predstavniki organizatorjev, maroškega in belgijskega SCIJ-a, so nas najprej poslali na avtobusni ogled mesta. Da se ne bi preveč razvadili v kratkih rokavih, se je seveda moralno na hitro poobračati,

Tavanje po medini

Drugi dan srečanja je bil namenjen spoznavanju enega najpomembnejših mest maroške kraljevine. Po ozkih ulicah tamkajšnje medine so skupine novinarjev s celega sveta popeljali lokalni vodiči, ki so nam predstavili najpomembnejše zgodovinske znamenitosti v okolici enega najbolj živahnih trgov sveta Djemaa el Fna. Zanimiv je bil obisk lekarne, kjer so nas zasuli s podatki, katera žavba je za kaj dobra, in nam jih mnogo tudi spremeno prodali: »One, two, three for free!« Uroš pa kar ne more pozabiti, da »sta bila prva, ki sta v medresi stopila v celice učencev v prvem nadstropju in pogledala skozi line na umivalnico, Izraelca.« Čeprav še brez prave volje za nakupovanje in izkušenj smo se preizkusili tudi v barantanju na največji tradicionalni tržnici v Maroku. Meta in Marjeta sta domače trgovce »čist' obrali«, Ingrid in Tof pa sta si med tem dala očistiti čevlje, ki se niti novi niso tako svetili.

Večer smo začeli z otvoritveno slovesnostjo z mimohodom ekip držav udeleženk in uradno dobrodošlico v našem hotelskem kompleksu. Slovesnost je bila tudi malo posebna – ekipe smo se namreč predstavile brez nacionalnih zastav. Nadalje-

vali smo s tradicionalno večerjo v tradicionalnem berberskem okolju (posedli so nas kar v berberske šotorje v objemu bližnje utrdbe). Gostitelj večera je bil marakeški župan, ob tej priložnosti pa so nam številni nastopajoči prikazali kar nekaj videk svoje nearabske kulture. Tudi sicer nas je tradicionalna glasba maroških staroselcev spremjalna ves teden in na (skoraj) vsakem koraku, tako da so nam bobnanje mož in visoki ženski glasovi na trenutke že precej odzvanjali v glavah. Sploh bolj zgodaj v dnev ...

V Oukaïmednu je šlo zares

Maroko ni destinacija, ob kateri bi človek najprej pomisil na snežne strmine, kljub temu pa se lahko pojavlja s kar nekaj smučišči, od katerih jih večina leži v gorah Visokega Atlasa na vzhodu države. Najbolj znani smučišči sta Jebel Mischliffen in Oukaïmeden, ki smo ga zasedli mi. Ta gorska vasica na 2600 višinskih metrih je od Marrakeša oddaljena približno 70 km, do nje pa vodi strma in mestoma ozka cesta, po kateri se je 25. januarja v spremstvu policijskega avtomobila s sireno peljala karavana 50 terenskih vozil domačih taksistov. A prvi vtis je bil ob prihodu vse prej kot obetaven. Običajno namreč snežne razmere omogočajo smučarsko sezono od sredine decembra do sredine aprila, tokrat pa je bilo snega le za vzorec in izpod odeje so štrlele velike lise temno rjavih starih kamnin. V naslednjih dneh ga je zapadlo ravno dovolj, da so lahko organizatorji izpeljali tekmi v veleslavolu in smučarskem teku. Slednja je bila obenem zgodovinska, saj je šlo prvo tovrstno tekmovanje v Afriki sploh. Zgodovinski je bil tudi nacionalni večer, na katerem so omejene zaloge alkoholnih pijač pošle rekordno hitro – tako kot je bila menda med novinarji rekovana dnevna abstinencija pred tem. Hja, v muslimanskih državah ti alkohola pač ne mečejo ravno v hrbot. In ravno zato smo vsako kapljico še toliko bolj cenili. Seveda je bil slovenski kotiček z mnogimi dobratami (in fajn predstavniki) spet med najbolj obiskanimi.

različno zahtevne smučarje. Poleg dvosedenice ima smučišče še šest vlečnic, ki delujejo precej drugače od tistih na zahodnih smučiščih. Tako imenovani krožnik vam v roke poda žičničar – ker to pač mora. Počaka, da se smučar pred vami pripelje do prvega stebra, nato pa ročno sproži še vas. In prvi sunek vlečnice je navadno tako močan, da katapultira tudi meter in več. Čakanje na start je bilo zato včasih še bolj adrenalinško kot smuka sama.

Smučanje v Maroku je eksotika, dobro kosilo na prostem pač ne. Nasproti vnožja smučišča, na katerem smučava vedno več premožnejših Maročanov, v izjemno preprostih, v zemljo vkopanih hišah živijo manj premožni Berberi, le streljaj od smučišča pa leži vasica Oukaïmeden z osnovno infrastrukturo. Naš Hotel Club Louka je bil čisto fajn, saj nam v njem ni skoraj nič manjkalo. Ob takjanju v vrsti na večerjo smo barantali na bižuterijo in drugo kramo, za katero so nas želeli mladi trgovci prepričati, da jo nujno rabimo.

Odlična ekipa

Jutranje sneženje 27. januarja je rešilo veleslavomsko tekmo, ki je naši ekipi prinesla Blažovo zmago med člani in Marjetino drugo mesto med superveterankami, dobro pa smo se borili tudi ostali. Tekmovanje v smučarskem teku, ki je bilo napovedano dan kasneje, je bilo nekaj časa pod vprašajem, kar je zelo skrbelo našega Tofa. A se je izšlo – čeprav zanje ne najbolje. Tako kot na olimpijadi Petra Majdič se je namreč zelo

Polna naročja pokalov

Letošnje srečanje Mednarodnega SCIJ v Maroku je, lahko rečemo, zaslovelo tudi po pokalih. Najboljši v veleslavomu, tehik in v kombinaciji niso hodili naokoli ovešeni z zlatimi, srebrnimi in bronastimi medaljami, ampak s polnimi naročji pokalov. Pa ne kakršnimi koli. Naš prijatelj Danijel jih je oblikoval, izdelal pa, kdo drug kot naš Elan. Da pa so pokali sploh prišli pravočasno v Maroko, je bil v organizacijo prevoza prisiljen še naš Uroš.

Podoba mize, na kateri so bili pokali razvrščeni pred podelitvijo, je bila impozantna. Sto Elanovih smuči je gledalo iz velike bele kepe snega, seveda ne prvega. Po razglasitvi rezultatov in podelitvi pokalov pa se je začelo. Kako to spakirati in z letali odpeljati domov. Še posebej tisti, ki so dobili dva ali celo tri. Tudi Marjeta in Blaž sta se morala precej potruditi in stlačiti enega v kovček, drugega in tretjega pa v vreče s tekaškimi smučmi. Še najbolje jo je odnesel Tof, ki je enega teh čudes dobil kot najstarejši udeleženec srečanja. Stisnil ga je kar pod roko. Vsi pokali so varno prispevili v Slovenijo. Za druge pa ni znano.

Tek za članice v skiževskem duhu

Špela se je dolgo otepala, da bi tekla. Imela je vrsto izgovorov, od tega, da še ni stala na tekaških smučeh, da nima dovolj kondicije, da je preredek zrak na tej višini in sploh ... in oh. Kakšno uro pred štartom pa se je odločila in stekla je akcija za smuči in čevlje. Ker je bila v mojem nahrbtniku stekljenička ognjene vode, smo v pisani druščini kaj hitro našli vse potrebno. Prva je štartala Hrvatica (superveteranke), za njo Duca iz Srbije (veteranke) in nato Špela. Med posameznimi štartji je bilo dovolj časa za zamenjavo smuči in čevljev. Pa se je začelo. Tudi Marjeta je ponovno nataknila tekaške smuči in Špelo spremjalala od štarta do cilja. Ko je Špela videla, da ji je Marjetino pomočjo, pa tudi s pomočjo glasnega navijanja cele ekipe, ki se je razporedila ob progji uspeло, je padla Marjeti v objem in od sreče, že ob zahvali za pomoč, steklo tudi nekaj solzic.

Meta Verbič

BUTAN PLIN
Hiša prijazne energije.

Dobrodošli doma!

Z nami vam bo prijetno topo.

Utekočinjen naftni plin (UNP) je zanesljiv, okolju prijazen in ekonomičen vir energije. Z njim je odveč vsaka skrb pri ogrevanju, kuhanju ali segrevanju sanitarne vode.

Informacije o plinu
za ogrevanje:

080 1005

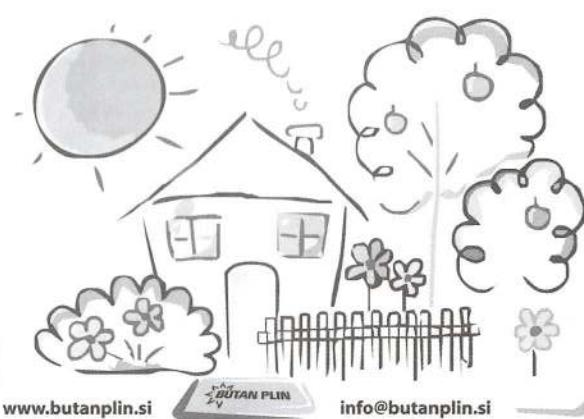
Informacije o plinu
v jeklenkah:

080 2005

PETROL

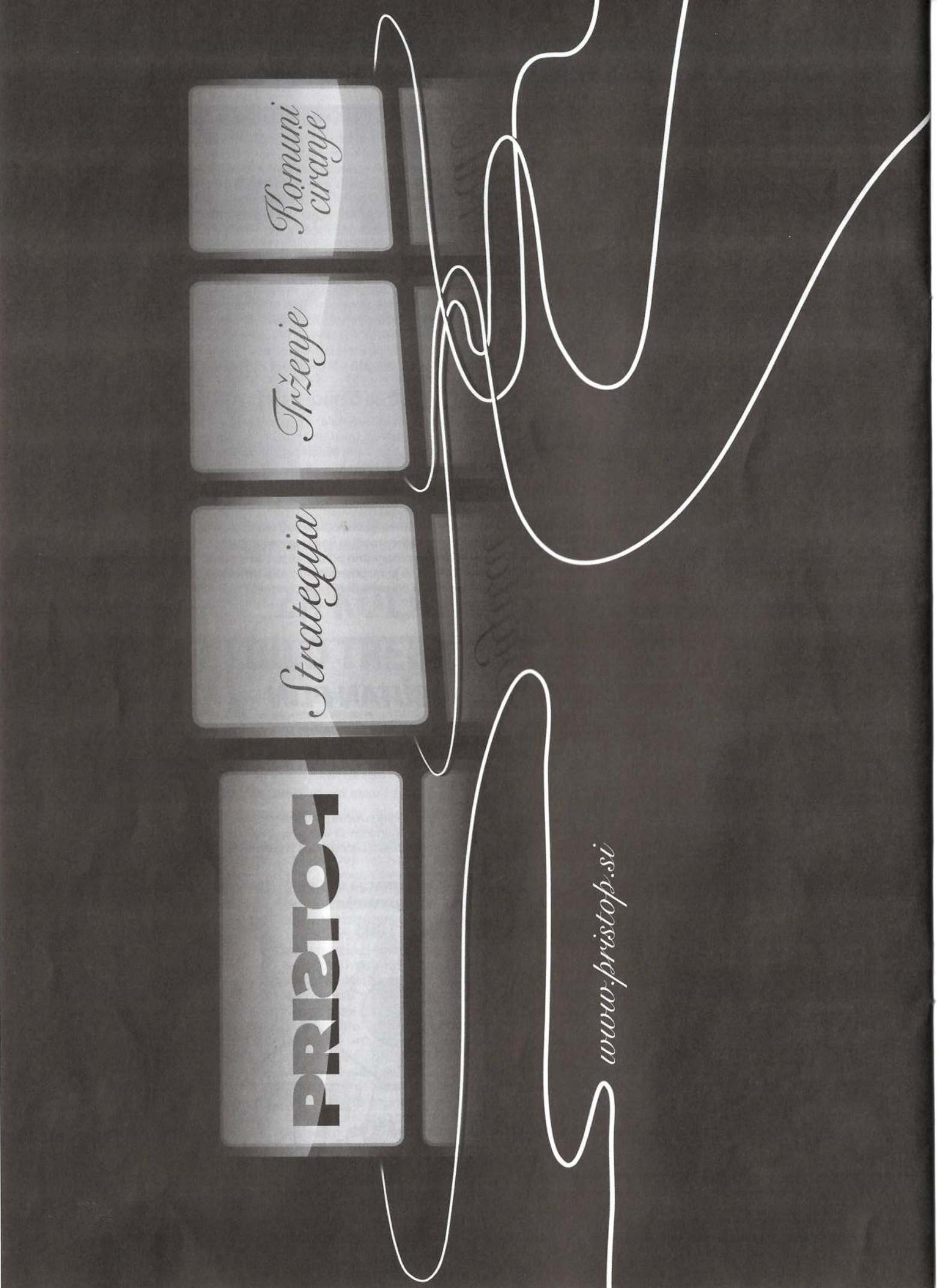
Telekom Slovenije

Mercator

www.butanplin.si

info@butanplin.si

DELAMO KOT LE KAJ, PA TUDI SRAT' GA ZNAMO

PREDLOG POREČILA

Kot je račji druščini dobro znano, je naš predsednik Uha že nekoli v letih. Leta prinašajo zrelost in modrost. In tudi Uha je vse bolj moder, da ne rečem plav. Zato si tudi za pisanje nadležnih letnih poročil in drugih res mnogoštevilnih govorov, ki jih mora imeti kot predsednik tako ugledne druščine, rad najame pomoč. Da ne rečem pisuna. Pove oporne in podporne točke, povabi na sumljive fluide, pisanje pa rad preloži na druge. Potem si natakne svoja poločala, jih med nastopnim govorom kdaj ob kakšnem umnem »... hm, Hkm ...« sname, pogrizla, tako da na ročajih tudi plastike ni več, in kaj se prostozječno pojasni. Potem pa le prebere poročilo do konca in požanje zasluzene aplavze, mi pa za šank.

No, da se letos ne bo toliko mučil z opornimi in podpornimi točkami, mu uredništvo Race ponuja predlog in osnutek poročila.

»Račke in racaki – pozdravljeni. Kot veste smo resno in odgovorno društvo novinarjev športnikov Slovenije – SCIJ. Kot veste, delujemo dobro in vsestransko na vseh področjih tudi v mednarodnem klubu SCIJ, kjer imamo v najožjem vodstvu tudi našega predstavnika Uroša. Ne ukvarjam pa se samo s smučanjem, čeprav je to v ospredju naših mejnih in čezmejnih prizadevanj. Imamo tudi zelo dejavne sexije, khm, sekcijs. Slišal sem nekaj praviti, da imamo celo penisače ..., khm ... tenisače. Ti baje nekje nekaj z loparji po nekih čudnih, praviloma rumenih žogicah nabijajo in so naša polnopravna sexija, khm ... sekcijs in tako dalje.

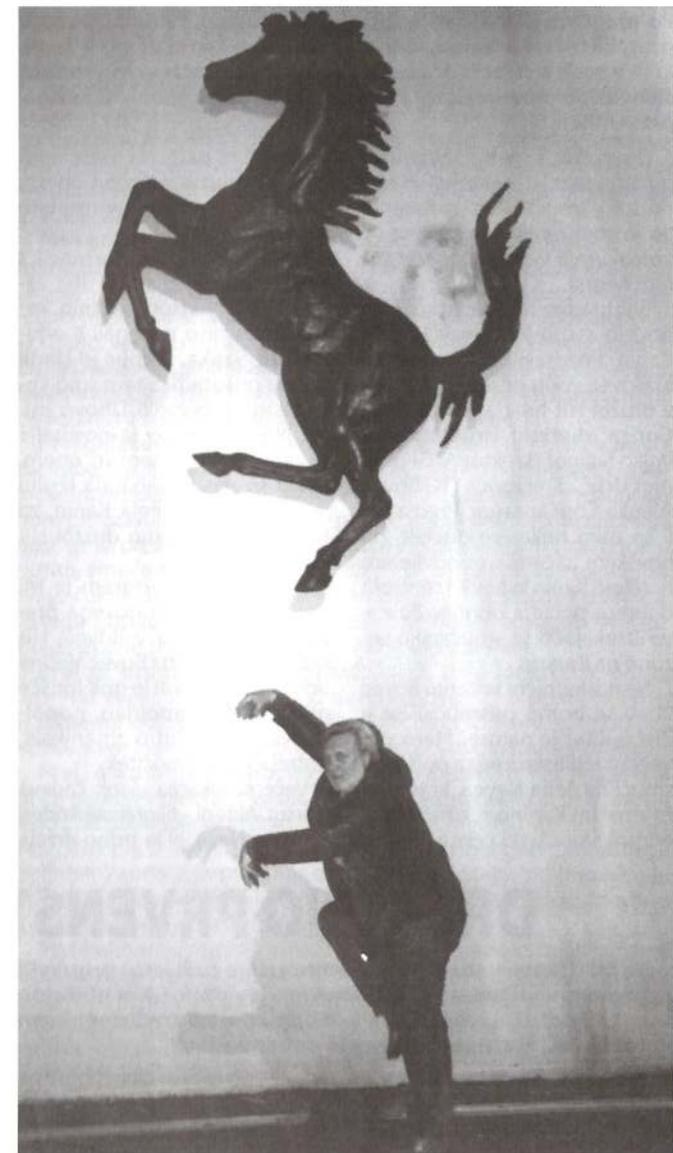
Kot društvo se ukvarjamо še z mnogimi športnimi dejavnostmi. Kolesarstvo je sicer žalostno slovo in zadnji vzdeh vzel, a to še ne pomeni, da nismo dejavni na biciklih. Res da vse bolj na sobnih, a vseeno – aktivni smo. Imamo tudi pet, šest zelo zagrijenih tekačev, med njimi celo pravega domačega tiča, ki zmeraj zmaga. Kaj bi šele bilo, če bi se začeli s tekom ukvarjati še kakšni Orli, Kosij(ji). Senice, Kavke, Žerjavi, da o ostalih tičih niti ne izgubljam besed in tako dalje.

Zelo aktivna je tudi gobarsko-lokostrelsko-balinarsko-pohodniško-golažkuharsko-jegermejsterska in ne vem še kakšna sexija, khm ... sekcijs, ki rada hara po Koroškem, točneje po pohorskih bregih, in tako dalje.

Zelo sem zadovoljen tudi s Primorci in njihovo sexijo, khm ... sekcijs na večih področjih. Uvajajo, promovirajo in izvajajo neke nove športe – mislim da so to marele, khm ..., barele. Pohvalno. Še bolj pohvalno je njihovo vsakoletno prizadevanje za zadnji kriterij snega, tudi če snega ni ali ga je preveč, o tem, kako jim vsako leto uspe prevrniti kak raft, pa raje ne bi. Pač z napihljivimi gumami nismo preveč spretni.

Najbolj aktivna je še vedno šank sexija, khm sekcijs..., v razpravi pa bi se morali pogovoriti še o marsikakšni, ki bi jo bilo mogoče ustanoviti in zaorati v nove njive športnega udejstvovanja. Že dalj časa razmišljam

o šnops, ajnc in tarok sekcijs. O šahu ne bi, ker so figure pretežke. Zelo me mika tudi ustanovitev sauna in wellness sexije, khm ..., sekcijs. Prav lahko bi ustanovili tudi kak debatni klub, saj so tekmovanja deba-

Saj sem kot konj, a ne?

terjev tudi v svetu vse bolj priznana in cenjena. Sicer pa najbolj potrebujemo res pravo sexijo. Postajamo namreč podmladek gerontoškega društva in brez podmladka tega podmladka bomo le še sivoglavi sokoli, ki jim peša vid, sluh, a ne apetit, žeja in volja. Sicer pa te pobude prepričam debati. Če se boste počasi zbudili in/ali se privlekli izza šanca, bomo lahko začeli tudi debato, da ne bom samemu sebi poročal o uspešnem delu naših sexij – khm, sekcijs in o bodočih lepih doživetjih, ki nas v dobrji družbi čakajo na snežnih poljanah in drugih ponjavah. In tako dalje.«

Gorenjski Glas

ZGODBE IZ NARNIJE

Letošnji kriterij zadnjega snega smo Primorci pripravili med 16. in 19. aprilom. Prvi udeleženci so tako kot običajno prišli v četrtek zvečer. Kam - v sprememni pristan pri Vesku. Tu je prihajajoče sprejel naš novinarski kolega Milan Štulc iz Bovca. Po njegovih navedbah so sprememno pisarno v nadaljevanju preselili v Hotel Kanin, kjer so preizkusili znani in trdni šank, ki je v vseh teh letih druženja prenesel vse potrese in vso težo slovenskih novinarskih avtoritet. Bilo je prijetno, ugledno, pravi Milan.

Drugi dan, petek ... ben jutro pustmo stat ... nekateri so poskušali s smučanjem na Kaninu, pa je spet ratalo tako, da so se komaj vrnili v dolino, tokrat zradi neurja.

Bolj uradno se je naše druženje pričelo s spremjem v Hotelu Kanin. Pozdravili so nas Mojca Krašovec, vodja destinacije Bovec v družbi Hit holidays d.d. Nova Gorica, direktor Hotela Kanin Vojko Šuligoj, direktor ATC Kanin Aleš Ursić, direktorica LTO Bovec Alenka Čop in drugi. Predstavili so nam nekatere novosti na Bovškem, začenši z obnovljenim hotelom Kanin in novim centrom dobrega počutja, obnovo Bovca, ter iztekačo se smučarsko sezono na Kaninu.

Na naslednjem kriteriju Bovec 2010 se bomo posmučali še v Žlebe. Tako je namreč staro slovensko ledinsko ime za področje smučišča Sella Nevea, ki je zdaj že z našim Kaninom združeno v enotni smučarski center, ki mu

mizo. Andrej je namreč rezal pršut kar brez stojala, pa tako precizno, da nekateri niso opazili improvizacije. Pršuta je še pred prihodom policajev zmanjkalo. Policajev pa ni manjkalo in nočni smenitv Skripi baru, kamor se je odpravila naša delegacija. Delegacija se je na plesišče odpravila z Ocepkovim kamperjem. V vozilu je Ocepak (The Dancer), ponudil domač orehovec, kaj vse se je zatem dogajalo, pa ne bi ... Ekipa, v katero so bili delegirani Mojca D., Meta V., Rajko O., ter Carmen L. je budno pazila na komandirja bovške Police, in to noč ni bilo pobranih vozniških. Delegacija se je vrnila ob 7.00. Meta še čuti posledice iz Skripi bara, še kdo?

Sobotno jutro – kakor kdo in kakor kje. Po kosiu rafting. Tokrat je bilo vroče, oziroma bolje rečeno – bolj mrzlo, saj se je raft prevrnil, ekipa pa se je vendarle srečala para Maži Albreht/Neva Blazetič versus Franci Ferjančič/Miloš Batistuta. Zmagovalca sva bila primorsko začinjena Franci in Miloš. Nekaj pripomb je sicer bilo na stanje duha pri Franciju, vendar na srečo Komisija za boj proti dopingu ni poslala Francija F. na pregled, tako da smo lahko razglasili tudi zmagovalce. Tretje mesto pa sta si priborila Čuček, Ocepak.

Miloš Batistuta

primeru dežja tudi nadstrešek. Hvala, gospa Danica!

Najprej sem prisotnim razdelil

nekaj kompletov barel,

da smo povadili in se privadili,

ter zapisali prijavljene pare.

Tako smo uvi-

deli, da z zmago najbolj grozita

lanska zmagovalca Janez Čuček in

Rajko Ocepak. Izvedli smo uradno

žrebanje, tekmovalo pa je osem

(ali morda celo 16?) parov.

Vrhovni in prepirljiv sodnik Jo-

ško B. je krotil tekmovalce, nemir

pa je vnašal z balinarskimi pravili,

ki niso primerena za barelanje.

Raz-

burljiv je bil že polfinale, kjer sta

se srečala para Čuček/Ocepak in

Ferjančič/Batistuta. Po oceni po-

znavalcev je polfinale bil izjemno

napet, finale pred finalom, saj

je zmagovalca določila šele po-

daljšana igra. V finalu sta se torej

srečala para Maži Albreht/Neva

Blazetič versus Franci Ferjančič/

Miloš Batistuta. Zmagovalca sva

bila primorsko začinjena Franci

in Miloš. Nekaj pripomb je sicer

bilo na stanje duha pri Franciju,

vendar na srečo Komisija za boj

proti dopingu ni poslala Francija

F. na pregled, tako da smo lahko

razglasili tudi zmagovalce. Tretje

mesto pa sta si priborila Čuček,

Ocepak.

V kotlih gobе in goveje mesо

OD BALINCEV DO LOKA IN GOLAŽA, PA GOBE VMES

Že nekaj let v okviru svojih nesmučarskih druženj slovenski skieževci odhajajo na Koroško, kjer se družijo ob gobarjenju, pohodništvu, balinanju, lokostrelstvu, kuhanju golaža, pa še kakšna bolj ali manj športna disciplina se znajde vmes.

Letos se je družina najprej ustavila v Velenju, kjer so spoznali delček zgodovine mesta, ki je lani proslavilo 50 let izgradnje sodobnega mesta. Po kulinaričih dobratih vite Herberstein so se v vročem petkovem popoldnevu ustavili ob novem balinišču v velenjskem mestnem parku. Na 11. zaporednem tekmovanju sta med moškimi dvojicami bila najnatančnejša France Ferjančič - Matjaž Tanko s 6 točkami (27:7), kolajne so prejeli še Mitja Volčič - Luka Škoberne 4 (18:13) in Damjan Križnik (Ministrstvo za promet) 131, tretji Matjaž Tanko 121 (POP TV) ...

Nekateri udeleženci so se srečali prvič z lokom in med njimi tudi Helena Lovinčič (Radio Slovenija), ki je zmagala z 78 doseganimi krogmi. Sledili sta na drugem mestu Irena Brejc (Dnevnik) 35 in na tretjem Urška Šprogar 2 (12 : 28).

Naslednje jutro so udeleženci tekmovanja prečesali gozdove na Slemenu blizu planinskega Andrejevega doma in nabrali toliko lisičk in golobic, da so v kotličku pod Meksijevim vodstvom skuhalo okusno gobovo juho. Ob sosednjem ognjišču pa je Tanko pripravljal izdaten golaž. Zaradi deževnega in vetrovnega vremena, ki je družbo našlo na višini več kot tisoč metrov nad morjem, ni nihče več verjal, da bodo izpeljali lokostrelske tek-

Naslednje srečanje na Koroškem bo septembra 2010, začelo se bo z balinanjem v Velenju in lokostrelstvom ter gobarjenjem vrh Košenjaka.

HINKO HVALA

KOROŠKI UTRINKI

JESEN NA ANDREJEVEM SEDLU

Andrejev planinski dom – prijazen, čist, oskrbnika nasmejana in pripravljena ustreži vsem in vsakomur. Prvi posteljni zaplet. Meta ga suvereno reši. Širje dedci na skupna ležišča. Dva zakonska para v en »cimer«, dva v vsak svojega, ostali pa po afinitetah »zaležejo« v ostale proste sobane. Zahteva po odhodu domov je umaknjena in hiši zavladala mir.

Prvi gobarski zaplet: gob ni na pretek. Pa še tiste, ki so, so večnomu užitne le s primerno predpripravo. Meksi se izkaže kot pravi mojster – poznavalec gob vseh vrst in kuhar gobove župe. Pod marletami (deževalo in brilo je neusmiljeno) ima celo vrsto »pomagačic«, ki režejo, sekljajo in se za dobro delo nagrajujejo z borovničkami. Župa izpade fenomenalno. Zmagovalka v nabiranju gob je Vesna. Salama kot nagrada ji ni ušla, je pa povzročila kar nekaj namigovanj, povezanih v eni od nadaljnjih pričevanjiskih izpovedi.

Prvi golažev zaplet: vse je na mestu. Kuhar Matjaž, kotliček, meso, začimbe, »rezačice in seklačice«, polena, marela nad ognjem in kotličkom. Brbota v kotličku, brbota okrog njega. »Sam en »palinček« bom primaknil na ogenj.«, de Franci. In ga je – v kotliček. Kotliček pa hop! In se prevrne. Kuhar v sodelovanju s pričujočimi s tali pobere razlitlo, zmeče nazaj v kotliček in spet vse veselo brbota naprej. Še malo čokolade in izvrstne Mitjeve obogatene zeliščne raztopine. Takega golaža na Andrejevem sedlu zanesljivo še ni jedel nihče.

Prvi in drugi reperski nastop: Meta, tista Meksijeva, odpre reperski večer. Iz glave ji letijo duhovite, ritmično popolne rime, ki jih nadgrajujejo gibanje telesa, oblačila in sodelovanje publike. Vesna v tem sodelovanju prednjači. Večer prvoravnate imrolige.

Prvi, a osupljiv poljub: težko bi ga bilo zatajiti, ker mu je bila priča Meksijeva Meta. Ž Vesno stojita na pragu doma in se ozirata v nebo. Se bodo megle razkadile, se ne bodo? Mednju se vrine postaven oskrbnik in Vesna je bila mimogrede deležna prav zanesenega poljuba. Zaprlo ji je usta, kar se redkokdaj zgodi. Tudi reperica je obnemela. Ampak le za kratek hip. Poljub je postal tema dneva, ki je šla do vrtoglavih višin zajebancije.

Prvi balinarski nastop: velenjski balinarski mački so bolj opazovali in komentirali zaradi vročine še dokaj znosno razgaljena nedra in noge, nad balinarskimi večinami nekaterih med nami pa se muzali. Kdo so bili najboljši, ne vem, vem pa, da smo bili vsi skupaj najboljše, odlično moštvo.

Prvi lokostrelski nastop: v ta boj me ne bi spravil nihče, razen trmoglavega Hinka. Tako je pihalo in ilo, da s tistih nekaj metrov razdalje od strelnega mesta do tarče, nisi videl ničesar. Ali prvenstvo je prvenstvo in bog mu daj drugo leto lepše vreme. Hinkotova konkurenca bo lažje prišla do izraza.

Urša je neumorna: vso bolj ali manj skrito zakladnico koroških znamenitosti bi nam rada razkazala v eni sapi. »Bi šli še tja, pa tam gori še videti to rožico, v globeli raste ta zdravilna zel in spotoma gremo še na tipično staro koroško domačijo ...« Pa smo šli. Gor in dol, in hišo, staro iz brun narejeno, ki hrani skrivnost nesrečne ljubezni, pokramljali s kustosom velenjskega muzeja ... Si rekli prvi, a zagotovo ne zadnji adjijo na Koroškem.

VESNA

DRŽAVNO PRVENSTVO V TEKU DESETIČ

Na fotografiji, posneti v gostilni Bujol, so z leve: Darjan Gorela, Amalija Kovačič, Arne Halvorsen, Hinko Jerčič in Venčeslav Japelj. Branko Vrabec in Robert Škrlič sta bila družinsko-delovno odsotna.

(morda pa vseeno v Ljubljani najdemo kakšen kotiček po teku), s tekmovalnega vidika pa lahko profitiramo in končno na star-

tu vidimo vsaj del nepregledne množice novinarjev, ki se hvalijo, kako pogosto in radi tečejo.

VENČESLAV JAPELJ

V kotlih gobе in goveje mesо

OD BALINCEV DO LOKA IN GOLAŽA, PA GOBE VMES

Že nekaj let v okviru svojih nesmučarskih druženj slovenski skieževci odhajajo na Koroško, kjer se družijo ob gobarjenju, pohodništvu, balinanju, lokostrelstvu, kuhanju golaža, pa še kakšna bolj ali manj športna disciplina se znajde vmes.

Letos se je družina najprej ustavila v Velenju, kjer so spoznali delček zgodovine mesta, ki je lani proslavilo 50 let izgradnje sodobnega mesta. Po kulinaričih dobratih vite Herberstein so se v vročem petkovem popoldnevu ustavili ob novem balinišču v velenjskem mestnem parku. Na 11. zaporednem tekmovanju sta med moškimi dvojicami bila najnatančnejša France Ferjančič - Matjaž Tanko s 6 točkami (27:7), kolajne so prejeli še Mitja Volčič - Luka Škoberne 4 (18:13) in Damjan Križnik (Ministrstvo za promet) 131, tretji Matjaž Tanko 121 (POP TV) ...

Nekateri udeleženci so se srečali prvič z lokom in med njimi tudi Helena Lovinčič (Radio Slovenija), ki je zmagala z 78 doseganimi krogmi. Sledili sta na drugem mestu Irena Brejc (Dnevnik) 35 in na tretjem Urška Šprogar 2 (12 : 28).

Naslednje jutro so udeleženci tekmovanja prečesali gozdove na Slemenu blizu planinskega Andrejevega doma in nabrali toliko lisičk in golobic, da so v kotličku pod Meksijevim vodstvom skuhalo okusno gobovo juho. Ob sosednjem ognjišču pa je Tanko pripravljal izdaten golaž. Zaradi deževnega in vetrovnega vremena, ki je družbo našlo na višini več kot tisoč metrov nad morjem, ni nihče več verjal, da bodo izpeljali lokostrelske tek-

Naslednje srečanje na Koroškem bo septembra 2010, začelo se bo z balinanjem v Velenju in lokostrelstvom ter gobarjenjem vrh Košenjaka.

HINKO HVALA

KRATKE IN SLADKE IZ CERKNEGA 2009

O medaljah in nosilcih

Medalje, izvirne, da je kaj! Kopija glasbenega instrumenta – neandertalčeve piščali iz Divljih bab – je kitila vratove prvih treh v vseh panogah in tekmovalnih kategorijah. Človek bi pričakoval, da se bodo zbrali v ubran orkester piskačev, ki bo zaigral kakšno predalpsko naskočnico. Pa nič. Veleslalomisti bi od veselja skozi tiste luknjice in iz pljuč že iztisnili kakšen ton, ampak tekači – njim se je znatenita kost zatikala v grlu. Tekaški piskači in piskačice so dvom v pravilnost uvrstitev izrazili že ob podelitev. Pot s Črnega vrha do cerkljanske rezidence je ohljala in pregrevala ...

Vija vaja - ven, fuč, grem in amen pod tekmo

Kdo je koga, še bolj pa katera je katero, je do podelitev medalj v kombinaciji rojevalo nešteto verzij. Časomerilci so svojo trditvijo, da je vse O.K. le še »nalagali palinca v pičko«, a zeblo v »kalinca« in še kam drugam je vseeno.

Slovesnejše opravljeni, kot se za veselo in zadnje slovo od 42. srečanja spodobi, je bilo treba sesti za slavnostno pogrjnjenia omizja. Pod pepelom je tlela tekaška žerjavica. In znana poznavalka legend in bajk s »tminskega« jih je povezala v zgodbo o zanjo usodni številki 3. Bogme, noben simbolist ji ne bi bil para. V »kranc« povezana zgodba pa je le dala vedeti, da je vanj povezan osat. In tako je postal večer poln pikajočega osata, zariplih lic, osupljivih in družinsko emotivnih izjav kot »ne grem se več«, »adijo za zmeraj« ... Pa sta vse skupaj prekosila le redko zdrava pamet in večer se je prevesil v jutro z nekaj duševnega in telesnega mačka. Pa kaj – pod tekaško tekmo in že razglašene »uradne« rezultate je vrh slovenskega SCIJ napisal amen in za nekorektno izvedeno tekmo izterjal denar. Osat pa bo do prihodnje tekme že itak posušen.

LAUFARSKE NORČIJE

Oblačno, deževno, megleno ..., da nikoli tako. So(n)čne in tekoče smučne bolj čez noč kot čez dan. Vse dni najbolje obvladani veščini – tradicionalni zavoj k posebej pomembnemu delu gostinskega pohištva in za kadilce še posebej zavoj vodejo. Laufarske norčije, ni kaj. Cerkno 2009.

Praktično ves čas je torej trajalo tako, kakor se nikakor ne spodbobi, ko se race zborejo zato, da poletijo navzdol po strminah. Tisti, ki niso verjeli vremenarjem in vsako jutro pogumno odšli na Črni vrh, so v dolino sporočali: »Ne hodite gor!«. Tisti, ki smo pametno ostajali dol, smo se na njihov račun muzali in v neskončnost podaljševali jutranjo kavo.

In v prej opisanih okoliščinah »svaka čast« Filipu Šemrlu – Ta smrekoumu in vsem, ki so mu stali ob strani. Odlično se je znašel, ko je bilo treba vremensko zdolgočaseni jati rac ponudit poleg programsko predvidenih dejavnosti tudi »izredne«, primerne za vse starostne kategorije. Nič manj čaščenja ne zaslужijo vsi, ki so popihali na dušo sponzorjem in seveda sami sponzorji in prav tako tudi vsi, ki so nam postregli z odlično »papico« in »pupico«. Osebje hotela v Cerknem zasluži posebno medaljo, ki združuje priznanje za prijaznost, za kakovost vsega, kar nam je nudilo, za potrpežljivost in za najboljše od vsega, kar premore: neuničljiv humor in dobro voljo.

V veleslalomski dirki je šlo vse po maslu, saj se je sonce kar za cele tri ure oteslo oblakov in tudi »cajti« so »šipalici«. Zato pa je bila v tekmovalnem smislu povsem »zasvana« laufarija. V družabnem smislu pa je bila prav laufarska spektakel dneva. Več kot reči, da je šlo za laufarske norčije časomerilcev ter posledično za besedne bravure, ni potrebno. Po temeljitem pregledu poteka tekaškega tekovanja so organizatorji priznali napako, izvršni odbor SCIJ pa je tekmo razveljavil. In tako je tudi prav – že zato, da bi se še naprej med sabo zgolj športno merili in se imeli radi »ta stari in ta mladi«.

Za umetniške užitke in vtise so poskrbeli dobitniki rumenih majic, plesalci (zlasti v kategoriji standardnih plesov in figur), da o nastopu medijskih zvezd, oblečenih v kreacije iz »špic«, ne govorim.

Medijsko sta hotelski in Cerkljanski prostor pokrivali »Raca« in Radio Odnev. Iz Race se je dalo zvedeti vse, kar se je moglo napisati in »pofoftkatki« z ljubezni in iskrivim duhom. Tudi v slovaškem, srbskem in angleškem jeziku so vanjo pisali gostje. Je pa žalovala za svojim prvim peresom Sončkom, ki ga je bolezen odgnala domov. Na lokalnem radiu Odnev je bil vsak dan rezerviran termin za Radio Raca. Rado Čaš in Ingrid Kašča – Bucik sta gostila prvo damo hotela v Cerknem Renato Bajt – Kovač in nekatere legende slovenske smučarje in novinarstva – Bineta Roglja, Ota Giacomellija, Janeza Čučka ...

Nič hudega nam ni bilo – laufarija je pač norčija in norja in zato jo laufarji lahko zagodejo celo samemu Cerkljanskemu županu Juriju Kavčiču, ki je ob otvoritvi našega 42. srečanja napovedal odlično vreme.

V.K.pl. B.Trstenška

Skandiranje zadnjima v rumenem

Legendarni osebnosti novinarske smučarske srenje Božena, po cerkljansko »Ta večna« in Bine, po cerkljansko »Ta palinast«, nista pokazala prav nič strahu, ko je publikum ob podelitev rumene majice zahteval ... saj veste, kaj. Skandiranje ni bilo namenjeno samo njunemu pogumu, bilo je predvsem priznanje njuni legendarni in srčni zvestobi račemu »ferajnu«.

»Takih ne delaš več«, je nekdo greno pripornil.

ZAHVALA

SCIJ Slovenije se iskreno zahvaljuje vsem sponzorjem in donatorjem, ki so nam pomagali pri organizaciji dveh najpomembnejših srečanj v letu 2010: 43. (že 19. v samostojni Sloveniji) zimskem srečanju novinarjev smučarjev na VOGLU in pri sodelovanju na 56. zimskem srečanju Mednarodnega SCIJ v Maroku.

DELO, Ljubljana; ŽITO, Ljubljana; PRISTOP, Ljubljana; RIKO, Ribnica; BUTAN PLIN, Ljubljana; TELEKOM SLOVENIJA, Ljubljana; KRKA, Novo mesto; PETROL, Ljubljana; PS MERCATOR, Ljubljana; GORENJE, Velenje; SALONIT, Anhovo; VEČER, Maribor; ZAVAROVALNICA MARIBOR; SAVA KRAJN; URAD VLADE ZA KOMUNICIRANJE; TRIMO Trebnje; PROJEKTIVNI BIRO, Velenje; Gospodarsko razstavišče Ljubljana; KOMPAS Holidays Ljubljana; Zavarovalnica ADRIATIC SOVENICA; LTO BOVEC; LTO SOTOČJE, Tolmin; OBČINA BOHINJ; TURIZEM BOHINJ; ŽIČNICE VOGEL; BOHINJ PARK EKO Hotel; ALPE ADRIA TURIZEM – SKI hotel na Voglu; ŠPORTNI CENTER Pokljuka; Tekaški servis PONCE, Rateče; Gostišče PRI LIPI, Muta; Gostišče LOVENJAK – ROTO turizem; Hiša kulinarike JEZERŠEK; ŠPORT HOTEL Pokljuka; VABO Slovenj Gradec; VINA Koper, GIZ Mleko Ljubljana; PORCHE Ljubljana; Pivovarna LAŠKO; Atelje VOKAL, Ljubljana Ustanova Fundacija poti miru v Posočju, ČOPI NADJA, s.p., izdelovanje domače obrti; Občina BOVEC; TOLMINSKI MUZEJ; Občina TOLMIN; Občina IDRIJA; Kmetijska zadruga TOLMIN; Slovenska turistična organizacija STO, NT&RC Celje, Grafika Gracer Celje, Gorenjski glas, Sirarna Bohinj, Bohinjske mesnine.

I FEEL
SLOVENIA

BUTAN PLIN

BOVEC
DOLINE
NAVDIHA

2S

AdriaticSlovenica

Rezultati SP Abetone, Italija, 2009

Superveteranke - veleslalom: 1. Gyurkovicsova (Slovaška), 2. Lhoste (Fra), 3. Tolnayova (Slovaška), 6. Podbevšek Adamič (Slo); **tekli:** 1. Scheuerer (Nem), 2. Brecciaroli (It), 3. Malmberg (Sve), 11. Batistuta (Slo); **tekli:** 1. Scheuerer, 2. Sarlin (Fin), 3. Batistuta; **kombinacija:** 1. Scheuerer, 2. Sarlin, 3. Brecciaroli, 8. Batistuta.

Clini - veleslalom: 1. Ignatescu (Rom), 2. Ungar (Švi), 3. Mugnaini (I), 10. Rat (Slo); **tekli:** 1. Stanko (Slovaška), 2. Ignatescu, 3. Soderlund (Šve), 13. Rat; **kombinacija:** 1. Ignatescu, 2. Fischer (Švi), 3. Mugnaini, 13. Rat.

Članice - veleslalom: 1. Wendlandt (Fra), 2. Motta (I), 3. Neacsu (Rom), 5. Lesjak Tušek, 10. Grgić, 24. Hižar (vse Slo); **tekli:** 1. Hižar 2. Henjer (Sve), 3. Motta, 9. Grgić; **kombinacija:** 1. Motta, 2. Trick (Nem), 3. Neacsu, 7. Grgić, 10. Hižar.

Superveterani - veleslalom: 1. Koren (Slo), 2. Rytövara (Fin), 3. Giustiniani (I), 23. Šoštarič, 33. Koron, 35. Fornezz (vsi Slo); **tekli:** 1. Matula (Slovaška), 2. Sitton (I), 3. Storm (Fin), 5. Fornezz, 23. Šoštarič;

kombinacija: 1. Rytövara, 2. Sitton, 3. Loibnegger, 17. Fornezz, 20. Šoštarič.

Veterani - veleslalom: 1. Scheuerer (Nem), 2. Hoglund; **kombinacija:** 1. Hoglund, 2. Finnsio Gefvert, 3. Eide.

Članice - veleslalom: 1. Motta (I), 2. Gilbert (Špa), 3. Woyte (Nem), 6. Kranjc (Slo); **tekli:** 1. Woyte, 2. Markova (Češ), 3. Motta, 10. Kranjc; **kombinacija:** 1. Motta, 2. Woite, 3. Gilbert, 9. Kranjc.

Superveterani - veleslalom: 1. Loibnegger (A), 2. Morissette (Kan), 3. Kubka (Češ), 9. Krejač, 24. Šoštarič (oba Slo); **tekli:** 1. Odelberg (Šve), 2. Hoegteveit (Nor), 3. Kubka, 6. Fornezz (Slo); **kombinacija:** 1. Kubka, 2. Odelberg, 3. Loibnegger.

Veterani - veleslalom: 1. Scheuerer (Nem), 2. Brecciaroli (I), 3. Vrančič (Hrv); **tekli:** 1. Scheuerer, 2. Krause (Nem), 3. Malmberg (Šve); **kombinacija:** 1. Scheuerer, 2. Brecciaroli, 3. Krause.

Članici - veleslalom: 1. Močnik (Slo), 2. Mugnaini (I), 3. Fischer (Švi); **tekli:** 1. Soderlund (Šve), 2. Mlč (Češ), 3. Boyadjiev (Bol), 5. Močnik; **kombinacija:** 1. Močnik, 2. Mlč, 3. Fischer.

V M^{AC} CUCEVEM JEKLENEM OBJEMU

Hja, ljube moje račke in racaki – nič dobrega se nam ne piše v naslednjih dneh. A ker smo potrpežljiva, tudi cerkljanskega dežja in megle vajena druščina, bomo preživelvi tudi M^{AC} Cucev jekleni objem. V to verjamem, četudi je moja sveta dolžnost, da vas opozorim na nekaj dejstev.

Ta nesrečni M^{AC} Cuc, veteran neštetih adrenalinskih, mišice uničujučih, novodobnih, utragnih in drugačnih pustolovščin, zaljubljen v nesrečno planino z nemškim ptičevskim imenom, je namreč naš kapo di banda naslednjih dni. In ker smo, pohlevne ovcice (ups – račke) navajeni šefe ubogat, se bojim, da nas čaka veliko hudega.

Kdo sploh je ta zloglasni M^{AC} Cuc, ki smo se mu, prostega duha, svobodomiseln in sproščeno prepustili za naslednji teden dni? Gre za osebo sumljive preteklosti, ki je sredi mladih, norih let, po številnih peripetijah v hotelih čudne vrste, kjer so kar naprej povpraševali po sporočilih, ki naj bi jih zanje tam pustil neki Makuc, kot dr. Jekyll prevzela identiteto sumljivega Makucha, a je imela vseeno toliko dostojnosti, da jo

je zamaskirala v škotsko obliko tega sumljivega priimka, M^{AC} Cuc torej ni nihče drug kot Makuc, le da je izbiro škotske različice svojega priimka priznal neko nevidno, fluidno, z vesoljskimi gongi vpeto povezano med Gorenjsko in Škotsko.

V mladih letih je godel in pel kot tiček (nem. Vogel). Muhavo življenje ga je odvleklo v socijalistični Portorož, kjer je med tamkajnjimi hipiji in sorodno svojatojo brž našel somišljenike. Postal je glasbenik. Specjal se je z že tedaj zelo sumljivim in kontroverznim Markom Brecljem, v zločinsko početje pritegnil še Janija Slokarja in (današnjo) Darjo Budinhu Požar. Nastal je Krik. O groza – še dobro, da so kmalu nehali kričati, sicer naša glasba ne bi nikakor tokom svojega razvoja zavila v te današnje prijetne turbo

folk, ušesom nemoteče in srcu prijajoče frekvence.

No, potem ga je posrkalo močvirje, iz katerega je izšel močnejši kot kdajkoli prej. Smučanje, tek, kolesarjenje, surfanje – vse na meji mogočega in sprejemljivega. Če bi mu pustili, bi šel tudi na Himalajo s tistimi svojimi legendarnimi bigfutkami, s katerimi je, preden mu je plača dovolila, da je kupil desko, strašil tudi po skijevskih srečanjih. Ni dosti manjkalo, pa bi ga razglasili za novega jetija. Še sreča, da ga v Himalajo niso spustili. Se je pa s takšnimi in drugačnimi deskami klatil po Kanadi in ostalih svetovnih provincah, tudi po Jadranu gor in dol je »plutal« kar na deski.

No in ta ekstremist, ki smo se mu tako naivno prepustili za veden dni, je lepega dne prilezel na Vogel. In se zaljubil. Ne vemo sicer ali v kakšno mladenko ali ne, pri M^{AC} Cucu nikoli ne veš. Definitivno pa se je zaljubil v svoj vogal – kot – Vogel – po nemško Ptič (vulgo Tič) – po francosko menda ta nenavadna beseda

pomeni – spizdi. Kakorkoli že. Vogel je postal zanj usoden. Zdaj komaj čaka, da tam pada kakšnih pet šest metrov snega, v največjih metežih nori naokoli po smučišču in vadi svoj legendarni telemark. Ga še niste videli? Izziv za naslednji teden – M^{AC} Cucu le recite »Telemark!« – naredil bo perfektnega – na smučišču, pod umetnim skokom, za šankom ali na plesišču.

Kako že gre tista s Štajerskega konca? »Bom lahko kdaj pozabil tvoj torzo na strmini, jeklene tevite gorenjskega orla, pogled, ki osvaja, junake planinskega čaja. In tvoj vmesni čas, moja kulturna katarza, in prva beseda najmlajših Slovencev najne bo mama, ampak RC Elan.«

Pisana M^{AC} Cucu na mero, stas, glas in značaj. Zato le previdno. M^{AC} Cuc je tak tič (Vogel), da vas utegne celo pretentati, da boste zapustili varno zavetje šanka in se, vsaj enkrat, dvakrat, zapodili po Tičevih strminah. Potem pa k Merjascu na planinski čaj (ha, ha) ...

